

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 26 februari 2009 gewezen door het hof van beroep te Gent.

Raadsheer Alain Smetryns heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal met opdracht André Van Ingelgem heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift een middel aan.

Geschonden wetsbepalingen

- *artikel 12bis, §1, 3°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit van 28 juni 1984, zoals van kracht in de versie voor de wijziging ervan door artikel 382 van de wet houdende diverse bepalingen (I) van 27 december 2006, en zoals geïnterpreteerd door artikel 299 van de programmawet van 27 december 2004.*

Aangevochten beslissing

De appelrechters beslissen dat de verklaring van de verweerder in cassatie op grond van artikel 12bis, §1, 3°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit kan worden ingewilligd, op grond van de volgende motieven:

“Voorgaanden:

1. *[REDACTED] (appellant) heeft op 6 april 2006 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent een verklaring afgelegd met het oog op het bekomen van de Belgische nationaliteit, overeenkomstig artikel 12bis, §1, 3°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit.*

Gelet op het negatief advies van de procureur des Konings te Gent, gesteund op het niet voldaan zijn aan de voorwaarde van een afdoende lang verblijf in België en op feiten eigen aan de persoon van de verzoeker, werd de zaak voorgelegd aan de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

2. *De eerste rechter stelt vast dat (appellant) weliswaar voldoet aan de verblijfsvoorwaarde, maar wijst zijn vordering om het negatief advies van het openbaar ministerie ongegrond te verklaren af, op de overweging dat (appellant) werkt voor een terroristische organisatie en zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten.*

3. *(Appellant) wijst erop dat hij nog nooit werd vervolgd, laat staan veroordeeld, en zegt dat geen enkel bewijs wordt geleverd van zijn beweerde banden met terroristische organisaties.*

Hij vraagt het negatief advies van het openbaar ministerie ongegrond te verklaren en de nationaliteitsverklaring te bekrachtigen.

4. (De procureur des Konings) besluit tot afwijzing van het hoger beroep en de bevestiging van het bestreden vonnis.

Beoordeling

1. Ter terechtzitting is gebleken dat het openbaar ministerie volhardt in het negatief advies, dat gesteund is zowel op de overweging dat niet is voldaan aan de grondvoorwaarde inzake verblijf, als op gewichtige feiten eigen aan de persoon.

2. (Appellant), die België is binnengekomen op 5 mei 1995, werd op 14 maart 1996 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkend als vluchteling. Hij werd op 7 juni 1996 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Uit de voorgelegde stukken, en meer in het bijzonder de verklaring van (appellant) afgelegd aan de politie van Aalst op 11 oktober 1999, blijkt dat hij op 16 maart 1998 ambtshalve werd afgeschreven en dat hij op 11 oktober 1999 aangifte heeft gedaan van het verlies van zijn documenten (voorlopige identiteitskaart voor vreemdelingen en paspoort). (Appellant) verklaart dat hij in deze periode voor een Koerdische televisiezender als journalist heeft gewerkt in Noord-Irak.

De hoofdverblijfplaats, in de zin van de wet, is de plaats waar een persoon zijn verblijfplaats in België heeft gevestigd en waar zich het centrum van zijn socio-economische belangen bevindt.

De tijdelijke afwezigheid, om professionele redenen, belet niet dat (appellant) in de jaren 1998 en 1999 zijn hoofdverblijfplaats in België had en zijn erkenning als vluchteling heeft behouden.

Dit klemt des te meer waar moet worden vastgesteld dat, enerzijds, de Commissie voor Regularisatie in haar advies aan de minister van 15 april 2004 heeft vermeld dat er ook voor de jaren 1998 en 1999 aanwijzingen of meldingen inzake aanwezigheid bestaan, en, anderzijds, het openbaar ministerie, zowel voor de eerste rechter als in haar appelconclusie van 3 april 2007, gesteld heeft dat (appellant) voldoet aan de grondvoorwaarde inzake verblijf.

Bijgevolg moet worden besloten dat op het ogenblik van het afleggen van de verklaring tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit, (appellant) voldeed aan de voorwaarde van zeven jaar hoofdverblijf in België".

Grieven

Schending van artikel 12bis, §1, 3°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit (hierna WBN).

Doordat in het bestreden arrest wordt gesteld dat de verweerder op het ogenblik van het afleggen van de verklaring tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit voldeed aan

de voorwaarde van zeven jaar hoofdverblijf in België, gezien uit de voorgelegde stukken, en meer in het bijzonder de verklaring van verweerder afgelegd aan de politie van Aalst op 11 oktober 1999, blijkt dat hij op 16 maart 1998 ambtshalve werd afgeschreven en dat hij op 11 oktober 1999 aangifte heeft gedaan van het verlies van zijn documenten (voorlopige identiteitskaart voor vreemdelingen en paspoort). Verweerder verklaart dat hij in deze periode voor een Koerdische televisiezender als journalist heeft gewerkt in Noord-Irak.

De hoofdverblijfplaats, in de zin van de wet, is de plaats waar een persoon zijn verblijfplaats in België heeft gevestigd en waar zich het centrum van zijn socio-economische belangen bevindt.

De tijdelijke afwezigheid, om professionele redenen, belet niet dat verweerder in de jaren 1998 en 1999 zijn hoofdverblijfplaats in België had en zijn erkenning als vluchteling heeft behouden.

Enige onderdeel

1. Terwijl artikel 12bis, §1, 3°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit bepaalt dat de vreemdeling die sedert ten minste zeven jaar zijn hoofdverblijf in België heeft gevestigd en die, op het tijdstip van de verklaring gemachtigd is of toegelaten werd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of toegelaten werd om er zich te vestigen, de Belgische nationaliteit kan verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig §2 van dit artikel, indien hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt.

Artikel 299 van de programmawet van 27 december 2004 interpreteerde als volgt:

“Artikel 12bis, §1, eerste lid, 3°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, vervangen bij de wet van 1 maart 2000 wordt uitgelegd in de zin dat het alleen van toepassing is op de vreemdelingen die zich kunnen beroepen op zeven jaar hoofdverblijfplaats gedekt door een wettelijk verblijf”.

Het Hof oordeelde in zijn arrest dd. 20 februari 2009 (...) dat voor de berekening van de vereiste wettelijke verblijfsduur van zeven jaar, de aan de regularisatie voorafgaande periode, gedurende welke zij, zonder onderbreking, over voorlopige verblijfsvergunningen of over toelatingen om voorlopig in het land te verblijven beschikte, mee in aanmerking worden genomen. Het voorlopig of het precair karakter van de aaneensluitende verblijfstitels verhindert de wettigheid niet.

Om de Belgische nationaliteit te verwerven op grond van artikel 12bis, §1, 3°, WBN diende er op datum van de nationaliteitsverklaring dus wel degelijk sprake te zijn van een zevenjarig ononderbroken wettelijk verblijf.

Wettig verblijf is gesteund is op wettige verblijfstitels. Door ambtshalve afschrijving uit het vreemdelingenregister gaat het recht op wettig verblijf verloren. Het feit dat de vreemdeling het statuut van erkend vluchteling heeft en er nadien een regularisatie tussenkomt, verandert niets aan de afwezigheid van wettig verblijf gesteund op wettige verblijfstitels in de voorafgaandelijk periode. De regularisatie van de toestand heeft geen

terugwerkende kracht en geldt enkel ad futurum en heeft niet tot gevolg dat de afwezigheid van wettige verblijfstitels gedurende een langere periode hierdoor worden geregulariseerd.

II. Uit de verblijfshistoriek blijkt dat de verweerder, nadat hij tussen 7 juni 1996 en 6 juni 1997 naar het buitenland vertrok zonder kennisgeving aan de bevolkingsdienst van de stad Aalst, enerzijds geen verlenging vroeg van zijn inschrijving in het vreemdelingenregister en anderzijds daardoor op 16 maart 1998 ambtshalve uit het vreemdelingenregister werd geschrapt.

Daaruit volgt dat verweerder sinds 7 juni 1997 tot 24 juni 2004 (tweede inschrijving in het vreemdelingenregister) over geen geldige verblijfstitel beschikte, zodat op het ogenblik van zijn verklaring voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent om de Belgische nationaliteit te verkrijgen van 6 april 2006, hij niet voldeed aan de vereiste van zeven jaar ononderbroken wettig verblijf in het Rijk. (...)

III. De regularisatieaanvraag van de verweerder van 10 november 1999 werd gesteund op de aanvraag van verweerder tot machtiging tot terugkeer op grond van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren (hierna: het KB van 1995).

Het koninklijk besluit is slechts van toepassing op de vreemdelingen die meer dan één jaar afwezig zijn geweest uit het Rijk en die niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 39, §3 en §5, noch van artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 1981).

De verweerder kon geenszins een recht op terugkeer putten uit de voornoemde artikelen 39 en 40 van het KB van 1981. Het volstaat te wijzen op het feit dat hij bij zijn terugkeer geen houder was van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is.

Ook op grond van het KB van 1995 kon hij in geen geval een recht op terugkeer bekomen.

Artikel 2, 2°, van het KB van 1995 vereist dat de vreemdeling op het tijdstip van zijn vertrek uit België dient gemachtigd of toegelaten te zijn tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen (één van de drie cumulatieve algemene voorwaarden).

Op het ogenblik van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, nl. 10 november 1999, was de verweerder 33 jaar (°7 juni 1966). Wat de bijzondere voorwaarden van het kb van 1995 betreft, behoort hij dus tot de categorie omschreven in art. 4 van dit KB.

Artikel 4, 1°, vereist dat de vreemdeling op het ogenblik van zijn vertrek vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk dient verbleven te hebben.

Wat de procedure betreft, schrijft artikel 6, eerste lid, van het KB van 1995 iuncto artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voor dat de aanvraag moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Slechts indien de vreemdeling nog in het bezit is van een verblijfs- of vestigingstitel waarvan de vervaldatum niet is verstreken, kan hij zijn aanvraag ook indienen in het Rijk, dit bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft (artikel 6, tweede lid, KB van 1995).

Het staat zonder meer vast dat de algemene en bijzondere voorwaarden niet vervuld waren en dat de verweerder evenmin de procedurele voorschriften heeft nageleefd.

De verweerder voldeed niet aan de gestelde voorwaarden om de aanvraag om machtiging tot terugkeer in te dienen in het Rijk; een dergelijke aanvraag wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard, aldus de omzendbrief van 5 februari 1996 betreffende de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren.

Indien aansluitend wordt vastgesteld dat de vreemdeling zich bevindt in één van de gevallen, bepaald bij artikel 7, eerste lid, Vreemdelingenwet, dient de dienst Vreemdelingenzaken hem een bevel om het grondgebied te verlaten, uit te reiken.

In concreto diende de dienst Vreemdelingenzaken hem een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten te betekenen. Deze vaststelling is van belang daar ze bewijst dat verweerder geen recht op verblijf had bij zijn terugkeer. Van een wettig verblijf in de zin van het WBN kon bij zijn terugkeer dan ook geen sprake zijn.

In plaats daarvan werd zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geïnterpreteerd als een regularisatieaanvraag.

Deze handelingswijze heeft verweerder onmiskenbaar tot voordeel gestrekt. In plaats van bevolen te worden het grondgebied van het Rijk te verlaten, kwam hij in de regularisatieprocedure terecht en werd zijn onwettelijk verblijf uiteindelijk geregulariseerd door afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister op 24 juni 2004.

IV. Uit de verblijfshistoriek blijkt eveneens dat verweerder in 1997 naliet zijn bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te verlengen.

Artikel 33 van het KB van 1981 schrijft voor dat met het oog op de verlenging of de vernieuwing, een vreemdeling zich tussen de dertigste en 15de dag voor het verval van de titel moet aanmelden bij het gemeentebestuur van de woonplaats.

De verweerder liet dus na zijn verblijfstitel te verlengen tussen 7 en 21 mei 1997. Een verklaring voor deze nalatigheid geef hij niet. Het heeft er alle schijn van dat hij op dat moment reeds vertrokken was naar het buitenland (Noord-Irak) en pas in oktober 1999 is teruggekeerd naar België. Uit het proces-verbaal DE.28.12.9735/99 van 11 oktober 1999

blijkt immers dat verweerder slechts op die datum kennis neemt van het feit dat hij sedert 16 maart 1998 ambtshalve is afgeschreven in Aalst.

Uit deze afvoering van ambtswege blijkt niet alleen dat verweerder in die periode niet in het rijk verbleef maar a fortiori vanaf 7 juni 1997 over geen geldige verblijfstitel beschikte, en dus geen hoofdverblijfplaats had in het rijk, wat nochtans vereist wordt door artikel 12bis, §1, 3°, WBN.

Vanaf 7 juni 1997 tot 24 juni 2004 beschikte verweerder over geen enkele wettelijke verblijfstitel, zodat hij op datum van zijn nationaliteitsverklaring geenszins aanspraak kon maken op een zevenjarig hoofdverblijf in België. Deze verklaring dateert immers van 6 april 2006, terwijl de wettige verblijfstitel waarop hij zich kan steunen ten bewijze van het vereist ononderbroken verblijf gedurende 7 jaar, dateert van 24 juni 2004. Hij kon zich dus slechts beroepen op een ononderbroken hoofdverblijf in België van ongeveer 2 jaar en 2 maanden.

Aldus gaan de appelrechters in hun beoordeling voorbij aan de vaststelling dat verweerder wettige verblijfstitels voor een ononderbroken periode van 7 jaar voorafgaandelijk aan de nationaliteitsverklaring kon voorleggen. Het gegeven dat verweerder het statuut van erkend vluchteling had, doet niet terzake.

Door hiermee geen rekening te houden schenden de appelrechters artikel 12bis, §1, 3°, WBN, in weerwil van de door mijn ambt ingeroepen onwettigheid. (...)

Conclusie

De schending van artikel 12bis, §1, 3°, WBN brengt met zich mee dat het bestreden arrest onwettig beslist heeft dat het ongunstig advies van het openbaar ministerie ongegrond is.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

1. Krachtens artikel 12bis, §1, aanhef en 3°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, zoals vervangen door de wet van 1 maart 2000 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de Belgische nationaliteit en voor de wijziging ervan bij wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen, kan de vreemdeling, die de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig §2 van dit artikel, indien hij sedert tenminste zeven jaar zijn hoofdverblijfplaats, gedekt door een wettelijk verblijf, in België heeft gevestigd en, op het tijdstip van de

verklaring, gemachtigd is of toegelaten werd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of toegelaten werd om er zich te vestigen.

2. Krachtens artikel 49, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt als vluchteling in de zin van deze wet beschouwd en tot verblijf of vestiging in het Rijk toegelaten: 3° de vreemdeling die als vluchteling wordt erkend door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 57/6 van dezelfde wet, zoals te dezen van toepassing, bepaalt in welke gevallen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd is om de hoedanigheid van vluchteling in te trekken.

3. Uit deze bepalingen volgt dat het verblijf in het Rijk van de als vluchteling erkende vreemdeling als een wettelijk verblijf te beschouwen is, zolang de vluchtelingenstatus niet werd ingetrokken door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

4. In zoverre het middel ervan uitgaat dat de omstandigheid dat de verweerder, die op 14 maart 1996 door het Commissariaat-generaal als vluchteling werd erkend, nadien tussen 7 en 21 mei 1997 de verlenging van zijn inschrijving in het vreemdelingenregister aan te vragen en tengevolge daarvan op 16 maart 1998 ambtshalve uit het vreemdelingregister werd geschrapt, tot gevolg heeft dat zijn verblijf in het Rijk, bij gebrek aan geldige verblijfstitel, niet meer als een wettelijk verblijf kan worden aangezien, kan het niet worden aangenomen.

5. Voor het overige gaat het middel ervan uit dat de verweerder meer dan een jaar afwezig was uit het Rijk en om die reden niet voldeed aan de voorwaarden om een aanvraag van machtiging tot terugkeer in het Rijk in te dienen.

Het middel vergt in zoverre een onderzoek van feiten, waarvoor het Hof niet bevoegd is en is mitsdien niet ontvankelijk.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Laat de kosten ten laste van de Staat.

Bepaalt de kosten op de som van 30,78 euro jegens de eisende partij en op de som van 121,30 euro jegens de verwerende partij.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, eerste kamer, samengesteld uit voorzitter Ivan Verougstraete, als voorzitter, en de raadsheren Eric Dirix, Eric Stassijns, Beatrijs Deconinck en Alain Smetryns, en in openbare terechtzitting van 24 september 2010 uitgesproken door voorzitter Ivan Verougstraete, in aanwezigheid van advocaat-generaal met opdracht André Van Ingelgem, met bijstand van griffier Johan Pafenols.

J. Pafenols

A. Smetryns

B. Deconinck

E. Stassijns

E. Dirix

I. Verougstraete

